

Mgr. Robert Cholenský

advokát – mediátor – rozhodce

Kancelář: Bolzanova 461/5, 618 00 Brno, Česká republika – Tel./fax: +420-548538896 – Mobil: +420-608967423
E-mail: r.cholensky@centrum.cz – Internet: www.attorney-mediator.eu – Datová schránka: 764rs4p

Obvodní soud pro Prahu 1

Ovocný trh 587/14
112 94 Praha 1

Sp. zn.: **5 T 61/2010**

Obžalovaný:

Patrik Vondrák, nar. XXX

XXX

XXX

t. č. Vazební věznice Praha-Pankrác

Obhájce:

Mgr. Robert Cholenský, advokát

Bolzanova 461/5

618 00 Brno

DS: 764rs4p

et alii

Odůvodnění stížnosti

proti usnesení Obvodního soudu pro Prahu 1 ze dne 15. 7. 2010,

sp. zn. 5 T 61/2010,

ve smyslu ustanovení § 141 *et seq.* trestního řádu (dále jen „**TrŘ**“)

Elektronicky

Bez příloh

I.

1. Usnesením Obvodního soudu pro Prahu 1 ze dne 15. 7. 2010, sp. zn. 5 T 61/2010 (dále jen „**napadené usnesení**“), bylo ve vztahu k obžalovanému rozhodnuto, že se nepřijímá záruka dvou důvěryhodných osob a nabídka záruky občanského sdružení, nepřijímá se písemný slib obžalovaného, nepřijímá se návrh peněžitě záruky ve výši 250 000 Kč, žádost obžalovaného o propuštění z vazby se zamítá a obžalovaný se ponechává ve vazbě z důvodu podle § 67 písm. c) TrŘ.

2. Neboť napadené usnesení je nezákonné, obžalovaný proti němu podal přímo při jednání v rozsahu shora rekapitulovaných výroků, jimiž je dotčen,

stížnost

ve smyslu ustanovení § 141 *et seq.* TrŘ. Tuto stížnost nyní písemně odůvodňuje a navrhuje, aby stížnostní soud napadené usnesení v tomto rozsahu zrušil a rozhodl o propuštění obžalovaného na svobodu.

II.

3. Jak je zřejmé z odůvodnění napadeného usnesení, zejména v porovnání s opačnými výroky ve vztahu ke zbývajícím dvěma vazebně stíhaným spoluobžalovaným, soud I. stupně opřel zamítavé rozhodnutí o hypotesu, že obžalovaný „*by se stejným způsobem choval i do budoucna, neboť platí, že účelem jednání, pro které je obžalovaný stíhán, je účinně destabilizovat stávající institucionální a právní systém,*“ a že „*nelze důvodně předpokládat, že by u něho došlo k tak zásadním změnám myšlení a jednání, že by bylo možno brát jeho písemný slib dalšího řádného života jako věrohodnou záruku a institut, který může nahradit vazbu*“.

4. Takové posouzení věci však představuje mimořádně intensivní vykročení mimo rámec zákonnosti i ústavnosti. Soud I. stupně tu zcela odhlíží od účelu vazby jako zajišťovacího institutu a pohlíží na ni jako na svého druhu výchovný, indoktrinační prostředek; protože tohoto účelu se u obžalovaného dosavadním pobytem ve vazbě zjevně nepodařilo dosáhnout, je – podle prvoinstančního soudu – potřeba ve výchově obžalovaného pokračovat a ve vazbě jej ponechat.

III.

5. Předstízná vazba podle § 67 písm. c) TrŘ je v demokratické společnosti mimořádným opatřením, umožňujícím, aby i za situace, kdy dosud není o vině obviněného pravomocně rozhodnuto a platí tudíž zásada presumce nevinny, byla společnost před obviněným a před trestnou činností, v níž by mohl pokračovat nebo již by nově páchal, účinně chráněna, a to jen tehdy, není-li tohoto účelu možno dosáhnout prostředky mírnějšími.

6. Měla-li domnělá trestná činnost obžalovaného spočívat v tom, že ten spolu se skupinou dalších osob nalepil na veřejně přístupných místech cca 100 samolepek propagujících neregistrované hnutí *Národní odpor* a že se podílel na přípravě shromáždění občanů, jež se posléze ani neuskutečnilo a nemohlo tedy fakticky způsobit žádné škodlivé následky ve formě veřejné

propagace daného hnutí, pak je rozhodnutí o ponechání obžalovaného ve vazbě třeba hodnotit jako naprosto disproportionální a zjevně šikanosní.

7. Prvoinstanční soud vůbec nepřihlédl k závažnosti stíhané i hrozící trestné činnosti kladené za vinu obžalovanému, čímž zatížil své rozhodnutí vadou, pro kterou toto nemůže v přezkumu nadřízeným soudem obstát. Obžalovaným nabízené záruky se za daných okolností jeví zcela dostačujícími, ba excesivními, a jejich přijetím bude zajištěno, aby obžalovaný v jednání, v němž orgány činné v trestním řízení spatřují trestný čin, nepokračoval, a to bez ohledu na to, že sám obžalovaný je důvodně přesvědčen o tom, že žalované jednání vůbec trestným činem není.

8. Obžalovaný opakuje, že vazba není výchovným prostředkem, a nelze po něm vyžadovat, aby po jejím absolvování změnil své politické názory, či spíše aby to před soudem s úspěchem předstíral. Po obžalovaném nelze požadovat, aby pobytem ve vazbě změnil svoje subjektivní přesvědčení, přičemž předpoklad, že by obžalovaný toto své přesvědčení jakkoli aktivně propagoval, lze vyloučit již samotnou hrozbou nového vzetí do vazby, na hrozbu dalších důsledků např. ve formě propadnutí peněžité záruky nehledě. Za této situace nejsou dány žádné předpoklady, že by obžalovaný v trestné činnosti pokračoval nebo že by se dopouštěl trestných činů dalších.

IV.

9. Zohlednit je třeba i enormní délku vazebního stíhání obžalovaného, jež již v současné době přesahuje předpokládanou výměru trestu, který může být obžalovanému za jeho jednání s úvahou těch okolností, které vyšly v přípravném řízení najevo, uložen. Vazba tak přestává plnit svou zajišťovací funkci a stává se pro obžalovaného trestem, a to trestem vykonávaným v době, kdy o jeho vině nebylo rozhodnuto ještě ani v prvním stupni.

10. V této souvislosti obžalovaný připomíná ustanovení § 71 odst. 4 TrŘ, podle kterého lze (po uplynutí tří měsíců) ponechat obviněného ve vazbě, jen pokud nebylo možné pro obtížnost věci nebo z jiných závažných důvodů trestní stíhání v této lhůtě skončit a propuštěním obviněného na svobodu hrozí, že bude zmařeno nebo podstatně ztíženo dosažení účelu trestního stíhání. Soud I. stupně v odůvodnění napadeného usnesení nevysvětlil, proč v daném případě shledal naplnění této hypotézy, *nota bene* je-li obžalovaný ve vazbě již devět měsíců.

11. K tomu je na místě citovat § 21 nálezu Ústavního soudu ze dne 12. 8. 2008, sp. zn. II. ÚS 897/08¹:

Ústavní soud zdůrazňuje, že vazba představuje výjimečné opatření týkající se omezení osobní svobody a má být uložena pouze tehdy, neexistuje-li jiná eventualita, jak omezit konkrétní obavu, pro kterou může být vazba nařízena. Jako v případě každého omezení základního práva, tak i v případě čl. 8 odst. 2 Listiny, který předvídá úpravu účelu omezení osobní svobody vazbou stanovenou trestním řádem, je třeba trvat na tom, že jednak musí být z odůvodnění napadeného rozhodnutí řádnost postupu při omezování osobní svobody seznatelná, a to ve smyslu zdůvodnění aplikovatelnosti ustanovení trestního řádu, na jejichž základě má být osobní svoboda omezena v návaznosti na zjištěný skutkový stav, a dále musí soud v odůvodnění zdůvodnit, že jde o omezení osobní svobody, které je, opět v návaznosti na zjištěný skutkový stav, přiměřené. Ve vazebních rozhodnutích je potřeba hodnotit všechny okolnosti svědčící pro i proti omezení osobní svobody jednotlivce, což musí být náležitě a pečlivě odůvodněno. Rozhodnutí soudu o ponechání obviněného ve vazbě je tak odvislé od hodnocení konkrétní situace soudem na základě

1 na <http://nalus.usoud.cz/Search/GetText.aspx?sz=2-897-08>

posouzení důkazů a zjištěných skutečností. Je proto nezbytné získat dostatek podkladů a poznatků, které při rozhodování obecným soudům umožní právě tyto všechny okolnosti zhodnotit. Právě požadavek řádného a vyčerpávajícího odůvodnění rozhodnutí jako jedné ze základních podmínek spravedlivého, resp. ústavně souladného rozhodnutí vyplývá i z ústavního zákazu výkonu libovůle soudy (čl. 2 odst. 2 Listiny v návaznosti na § 125 tr. ř.). Ústavní soud již v minulosti uvedl, že povšechné a obecné odůvodnění rozhodnutí, jímž je omezena osobní svoboda, není v souladu s ústavním pořádkem České republiky [srov. např. nálezy sp. zn. III. ÚS 103/99 ze dne 3. 2. 2000 (N 17/17 SbNU 121) nebo sp. zn. IV. ÚS 689/05 ze dne 12. 12. 2005 (N 225/39 SbNU 379)].

V.

12. Ze všech těchto důvodů je na místě navrhnout, aby stížnostní soud napadené usnesení zrušil a sám rozhodl o propuštění obžalovaného na svobodu a o přijetí těch z nabízených záruk, které soud uzná za potřebné a přiměřené.

V Brně dne 22. července 2010

Patrik Vondrák